

NERVANE

PETR HUGO ŠLIK

COO
BOO

Neplavec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Hugo Šlik

Neplavec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NEPLAVE

PETR HUGO ŠLIK

COO
BOO

© 2023 Petr Hugo Šlik

Obálka © TICH0762, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-818-3

ISBN e-knihy 978-80-7661-851-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-852-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-850-3 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Místo, kde žiji.

Bydlím v Kostelci, což je městečko, který má asi tři tisíce obyvatel a leží necelých deset kilometrů severně od Prahy. Není to tam špatný, ale všichni moji tamější kamarádi nemluvěj o ničem jiným než o tom, že se jednou přestěhujou do Prahy. Často jsem přemejšlel nad tím, co je na Kostelci tak špatnýho.

Když k nám přijedete vlakem, tak první, co uvidíte, jsou obrovský, metr a půl vysoký písmena na stěně bývalý šroubárny. Ty písmena dávají dohromady nápis 150 LET TRADICE VÝROBY ŠROUBŮ. Je to docela symbolickéj nápis hned ze dvou důvodů. Za prvý proto, že když se nějaký město chlubí tím, že se v něm vyráběly šroubky, dost to o něm vypovídá. Za druhý proto, že ty písmena jsou už dost zrezlý a šroubárna polorozpadlá. Ať už byla tahle tradice jakkoli dlouhá, dneska už se šrouby vyráběj jinde.

Areál šroubárny je ohromnej. Zabírá snad čtvrtinu rozlohy Kostelce a rozprostírá se mezi kolejema a Vltavou. Je plnej všelijakých továrních budov, co se dneska používaj už jen jako sklady. Jediná věc, která je tam doopravdy zajímavá, je stará železniční vlečka s rezavým vozejkem. Jinak tam není nic. Celá čtvrtina města tak není jeho obyvatelům k žádnýmu užitku, což *kvalitu života* zrovna nezvyšuje. Kostelec sice leží přímo na břehu Vltavy, ale kvůli šroubárně se k řece prakticky nedostanete. To jde jen nad městem nebo pod ním. Nejbližší most na druhé břeh je v Kralupech.

Naši slavnou dělnickou historii ještě připomínají například místní názvy. K bráně továrny vedou dvě ulice. Jedna se jmenuje *Dělnická* a druhá *Kolonie*. Představuju si, jak kdysi dávno proudily každý ráno těma ulicema davy lidí, který se v ranní mlze zdravili a povídali si o rodinách. Prakticky všichni obyvatelé Kostelce pracovali ve šroubárně, takže se dobře znali a vídali se jak v práci, tak o svém volným čase, což podle mě muselo bejt trochu na hlavu.

Dneska už je to jinak. Všichni jezděj za prací do Prahy, nikdo nikoho nezná a nikdo tady nikoho nezdraví.

Každou druhou neděli hraje místní AFK fotbalový zápas a to je asi největší akce, co se u nás odehrává. Sejde se tam půlka města, nebo aspoň půlka jeho mužský části. Chlápci si posedají na lavičky, cucají pivo z kelímku a svorně nadávají každému, kdo zkaží přihrávku nebo nedá gól. Po dvou hodinách jdou spokojeně domů, kde je čeká pozdní nedělní oběd.

Tolik asi ke kultuře v naší obci.

Máme dva kostely – katolický a evangelický. Nic moc k nim ale říct nemůžu, protože jsem v žádném z nich nebyl a ani neznám nikoho, kdo by tam byl.

Moji rodiče se do Kostelce přistěhovali před osmnácti lety, asi půl roku před mým narozením. Potřebovali bydlet ve vlastním, a i když jsou oba Pražáci, bylo jim jasné, že na byt v Praze si nikdy nevydělají. Zdejší byty jsou asi tak stokrát levnější. Moji rodiče byli snad první lidi, který se do Kostelce přistěhovali od konce druhé světové války. Já už jsem rodák. Narodil jsem se sice v Neratovicích, ale odmala žiju v tom malebném městečku se stopadesátiletou tradicí výroby šroubů. Mám to tam docela rád.

Moje cesta do školy.

Bydlím v jiném městě, než ve kterém chodím do školy, takže musím jezdit vlakem. Pantáky do Prahy u nás zastavují každou půlhodinu a bejvaj pěkně narvaný. Ten můj vyjíždí ze zastávky v 6:51.

Když vyjdu z našeho domu, projdu nejdřív kolem hudební školy, potom kolem činžáků, kde dřív byli ubytovaný dělníci ze šroubárny, a pak zahnu směrem k fotbalovému hřišti. Cestou minu zříceninu bejvalý prodejny potravin, která tu chátrá, počítám, někdy od konce osmdesátých let minulýho století. Tu ruinu mám rád. Padají z ní kusy betonu, takže je oplocená a přímo k ní se nesmí. Výloha je dávno vytlučená a skrz ni je vidět, jak na kachličkách uvnitř bují světle zelená plíseň, která si podmanila skoro celej interiér. Na střeše dřív byly velký barevný písma POTRAVINY MASO UZENINY, ale většina z nich už popadala dolů, nebo je snad někdo ukradl. Zbylo jich tam jen pár. Konkrétně OT SO a UZENI. Otsouzeni. A tak to je, říkám si, když kolem tý zříceniny pospíchám na ranní vlak. Všichni, co tu bydlíme a jezdíme do školy a do práce do úplně jinýho města a večer se zase vracíme zpátky, jsme tak trochu odsouzeni k věčnému cestování.

Cesta vlakem vede pořád po levém břehu Vltavy. Ráno jedu proti proudu, odpoledne se po proudu vracím domů. Dlouho jsem nebyl schopnej za jízdy dělat nic jinýho než se dívat z okna na řeku. Je to jako nějakej přírodopisnej širokoúhlej film. Teď, po pár letech, co tuhle cestu absolvuju dvakrát denně, si už většinou čtu nebo hledám nějaký zajímavosti na internetu, ale pořád mám ještě pár míst, kdy zvednu hlavu, místa, který nechci propásnout. Tak například psí útulek v Zámkách, což je vlastně první stavba, která je při příjezdu do Prahy vidět. Anebo bezdomovci. Jeden žije pod silničním mostem v Sedlci. Spacák má rozložený hned vedle kolejí. Spí necelý dva metry od dunících kol mezinárodních rychlíků, který tudy projížděj snad dvakrát za hodinu. Vídám ho tam už několik let, nechápu, jak je možný, že ho ještě nikdo nevyhodil. Buď spí, nebo je opřenej o pilíř mostu a něco si čte. Je tam skoro vždycky. Další bezdomovci bydlej v opuštěných zahrádkářských chatkách před Lysolajema a jeden dokonce v jeskyni v Podbabských skalách. Tyhle bezdomovci ale nejsou tak čistotný jako ten první, kterej má svoje věci fakt bezvadně srovnaný. Bezďáci v chatkách a v jeskyni maj kolem svých obydlí strašnej bordel. Občas

je odtamtud vyženou policajti, ale po pár tejdnech jsou zase zpátky. Dívám se taky na nádraží Bubeneč, který jen projíždíme, ale já si ho pamatuju ještě z dob, kdy v něm vlaky zastavovaly. Když jsem byl malej, vystupovali jsme tam s našima skoro každéj víkend při výletech do Stromovky. Měl jsem to tam rád. Hned na nádraží bejvala hospoda, kde si táta pokaždý dal pivo, i když máma to neviděla ráda.

Vystupuju v Holešovicích. Na zastávce, která je v takový divný oblasti. Kdysi dávno se tu měla stavět olympijská vesnice, ale protože olympiáda v Praze nakonec nebyla, zůstal tenhle pozemek dlouhý léta nepoužívanej. Teď je to zarostlý území plný rozpadlých staveb, mezi kterýma pobíhají zmatený zajíci. Už několik let existujou plány na jeho zastavění, ale pořád se nic neděje. První kroky v Praze tak udělám po vytlučení dlažbě, hustě prorůstající plevelem. Hned u zastávky je betonovej nadjezd nad kolejema, kterej je oblíbeným místem grafiťáků. Některý ty nápisy jsou fakt hezký a rád se na ně dívám.

Školu mám na druhým břehu Vltavy, a i když mi tam jede tramvaj, raději jdu pěšky. Je to sice o pár minut delší, ale tahle ranní procházka stojí za to. Chodim přes Trojskej most, kterej z dálky připomíná

kostru velryby. Aspoň teda mně. Je celej bílej a po jeho ocelových obloucích se dá vylízt až nahoru, do výšky několika desítek metrů nad hladinu Vltavy. Ne že bych to někdy udělal, ale jednou v prváku jsem při cestě ze školy viděl, jak tam vylezli nějaký tři kluci. Stáli tam v tý vejšce, mávali rukama a volali něco, čemu jsem nerozuměl. Podávali si jointa a vítr jim házel dlouhý vlasy do obličeje. Zakláněl jsem tenkrát hlavu a strašně jsem si přál bejt tam nahore s nima. Pak jsem zaslechl policejní houkačku. Rychle se přibližovala, a když ji konečně zpozorovali i ty kluci, honem seběhli dolů. Bohužel na druhej konec mostu, než kam jsem měl namířeno já.

Když přejdu na trojskej břeh, minu výjezd z tunelu Blanka, přejdu světelnou křižovatku a jsem ve škole.

Rád si na internetu hledám různý zajímavosti. Nebaví mě koukat se pořád na videa, jako to dělaj moji spolužáci. Dozvěděl jsem se tak spoustu informací, ke kterým bych se jinak asi nikdy nedostal. Jasně,

valnou většinu z nich nebudu nikdy k ničemu potřebovat, ale někdy jsou to fakt neuvěřitelné věci.

Tak například teď vím, že existuje sekta, jejíž příslušníci věřej, že strnulost je nástrojem ďábla a že k Bohu se můžou přiblížit jenom tehdy, když budou neustále v pohybu. Příslušníci týhle sekty nikdy nespějí dva dny za sebou na stejném místě a vůbec nejraději nocují v jedoucím vlaku. Snažej se zkrátka nikdy nezastavit. Nikdo z nich samozřejmě nemá žádný trvalý bydlíště a ani sekta samotná nemůže mít žádný svoje sídlo, kde by měla kanceláře a tak. Kromě nehybnosti naprosto zavrhnou i jakýkoli vlastnictví. Je to pochopitelný, protože čím víc věcí člověk má, tím hůř se mu cestuje a vlastnictví bytu nebo pozemku musí bejt pro tyhle lidi úplná svatokrádež.

Tahle sekta se jmenuje Běguni.

V šatně jsem potkal Mirka Žáka, Veroniku Novákovou a Ditu Špačkovou. Pozdravil jsem je a začal se představovat. Holky řešily Lady Gaga a Mirek si chtěl povídat

o nějakým fotbalovým zápase. Já o něm ale nic nevěděl, tak jsem mu na všechno říkal „Hm“. Zdálo se, že mu to stačí. Někdo prej vyhrál tři dva, ale bylo to díky nesprávně odpískaný penaltě. Nevim, co z toho mi přijde míň zajímavý, jestli simulující fotbalista, nebo Lady Gaga, která si na udílení nějakých cen vzala nevhodný oblečení. Konečně jsem se přezul a vyrazil v Mirkově společnosti do třídy. Holky ještě zůstaly v šatně.

Stoupali jsme po schodech a cestou uctivě pozdravili Kruegera a další dva učitele. Ti dva milostivě pokynuli hlavou, Krueger se nezdržoval ani tím. V chodbě u naší třídy se náhle těsně před náma otevřely dveře holčičích záchodů a z nich vyšla Dáša Nedomová. Když nás uviděla, trochu zrudla a špitla: „Ahoj.“ Něco jsem odpověděl, Mirek se nenechal vyrušit ze svého popisu fotbalovýho mače.

Ve třídě to vypadalo tak jako každý ráno. Pár lidí, jako třeba Vojta Nechránek nebo Sára Li, se chystalo na hodinu, jiný koukali do mobilu nebo něco poslouchali, ale taky se tu utvořilo několik hloučků, ve kterých se vedly řeči podle převažující záliby účastníků. Mirek mě hned ve dveřích opustil a zamířil ke klukům, který se zvýšeným hlasem bavili o tom, jestli se včera ta penclé měla kopat, nebo ne.

Drbny kolem Kláry Vytiskový probíraly nějakou holku z céčka, která prej teď chodí s úplným debilem, ale ještě spolu nespali.

David Zámecký a Petr Hronek řešili auta.

Z hloučku kolem Količe jsem zaslech: „A kdyby sis moh vybrat, že by tě buď hodili do bazénu se žralokem, nebo zavřeli do místnosti s chlápkiem s motorovou pilou?“

Bára Suchá, Hanka Ponocná a ta nová holka, co si furt nepamatuju její jméno, si ukazovaly fotky v mobilu a děsně se u toho smály.

Kluci kolem Martina Homoly scrollovali nějakým skejťáckým e-shopem.

Došel jsem až ke svojí lavici, kde Michal Just s mírně nepřítomným pohledem vyklepával na desku nějaký složitý rytmus.

„Ahoj,“ pozdravil jsem ho.

Bubnovat sice nepřestal, ale na pozdrav mi odpověděl.

„Nazdar, Neplavec. Máš ten úkol z matiky?“

„Ty mocniny? Jo. Ale to je až třetí hodinu, ne?“

„Aspoň budu mít čas si to opsat. Jestli mi to teda ukážeš. Teď máme mít tu novou.“

„Jasně že ukážu. Jakou novou?“

„Úču. Suchan to přece zapíchnul.“

Úplně jsem na to zapomněl. Dneska jsme měli mít první hodinu s novou učitelkou češtiny. Profesor Suchánek na vlastní žádost skončil. Kolem jeho odchodu ze školy panovalo několik fám, ale bylo jich tolik, že jsem dávno vzdal snahu dozvědět se pravdu. Prostě skončil, no. Naše škola není rozhodně jediná, kde se dá učit.

Měl jsem právě tak čas, abych si vyndal sešit a penál.

Sotva jsem si sedl na židli, zazvonilo a Michal konečně přestal bubnovat.

Hned vzápětí se otevřely dveře a nová učitelka vešla do ještě ne úplně ztichlý třídy.

Moji spolužáci mi říkají Neplavec.

Vzniklo to hned v prváku. Byli jsme na adaptačním kurzu v nějakém kempu někde na Šumavě. Náš nově vznikající kolektiv se tam měl podle představ učitelů stmelit. Bydleli jsme v chatkách a chodili na